

Szczelina Miętusia

Nowa jaskinia w Kazalnicy Miętusiej

Piotr Sienkiewicz

W zeszłym roku, w czasie podejścia do Ptasiej Studni wraz z Arkiem Brzozą zauważyliśmy otwór. Istniała szansa, że kryje się za nim jaskinia. Ponieważ żaden obiekt z inwentarza *Jaskinie Tatrzańskiego Parku Narodowego*, t. 6, *Jaskinie zachodniego zbocza doliny Miętusiej* (pod red. J. Grodzickiego) nie pasował do hipotetycznej jaskini, postanowiliśmy przyjrzeć mu się z bliska. Na podstawie uzyskanego zezwolenia od dyrekcji Tatrzańskiego Parku Narodowego w bieżącym roku udaliśmy się sprawdzić problem. Jak się okazało, za otworem kryła się jaskinia o charakterze szczeliny, miejscami rozmytej przez wodę. W końcowych partiach przed studzienką znajdowała się nieduża wana, która skutecznie blokowała dostęp do dalszych partii. Wyciągnięcie wany sprawiło spory problem, lecz w końcu udało się ją usunąć, przejść trudny zacisk i zejść trzymetrową studzienką, z której bierze początek szczelina niedostępna dla człowieka. W czasie kolejnych wyjazdów wykonano pomiary jaskini, wysokości otworu n.p.m. oraz przeprowadzono badania geologiczne. W pracach udział wzięli Arkadiusz Brzoza, Wojciech Hołysz, Piotr Sienkiewicz i Jacek Szczygieł. Poniżej zamieszczam pełen opis jaskini.

Szczelina Miętusia

Gmina Kościelisko, Dolina Miętusia, Wielka Świstówka

Właściciel terenu: Skarb Państwa (Tatrzański Park Narodowy)

Współrzędne topograficzne:

x=0420114 N, y=5454702 E

Wysokość otworu: 1570 m. n.p.m.

Ekspozycja otworu: NE

Długość: 32 m

Deniwelacja: 27 m

Położenie

W lewym orograficznie zboczu Doliny Miętusiej, w ścianie Kazalnicy Miętusiej, 15 metrów poniżej półki idącej od tzw. III zachodu w Twardych Spadach w kierunku Doliny Mułowej.

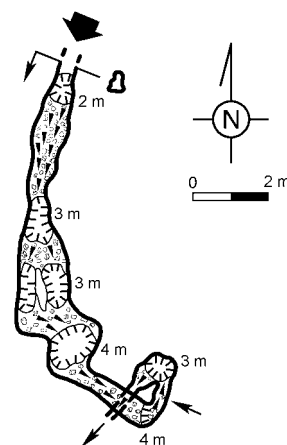
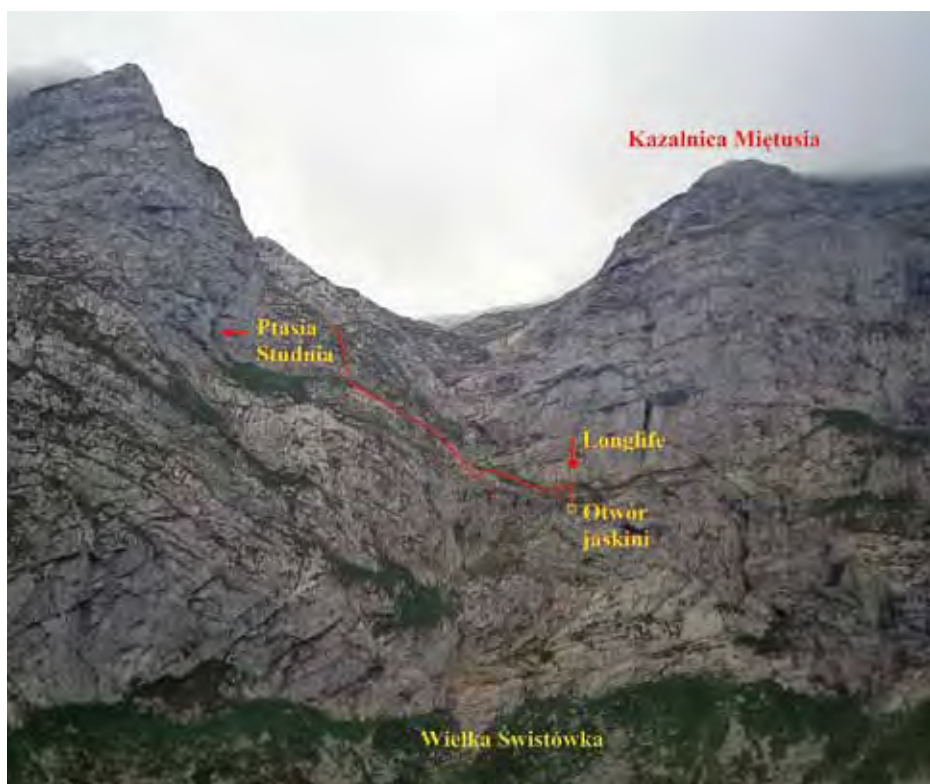
Dojście

Początkowo jak do otworu Ptasiej Studni, aż do miejsca, z którego zjeżdżamy na szeroką trawiastą półkę prowadzącą do otworu jaskini. Z trawiastej półki kierujemy się na zachód, aż do stromej, opadającej w dół płyty. Trzydziestopięciometrowym zjazdem dostajemy się do tzw. ścieku w Progu Mułowym, skąd

△ Z tego longlifa zjeżdżamy do otworu – w tle widoczny otwór Ptasiej Studni
• fot. Piotr Sienkiewicz

trawersujemy na zachód nieco do góry, na przełęczkę. Stamtąd, lekko się obniżając, idziemy trawiastą półką przecinającą ścianę Kazalnicy Miętusiej. Za charakterystycznym zwężeniem (2 batinoxy) idziemy jeszcze 10 metrów, a następnie zjeżdżamy w dół 15 metrów (zjazd z longlifa). Otwór ukryty jest w pionowych trawach i widoczny staje się dopiero w chwili, gdy znajdziemy się tuż obok niego. Dojście trudne, wymaga zjazdów na linie. W trakcie zwiedzania jaskini nie potrzeba używać liny ani sprzętu jaskiniowego.

Szczelina Miętusia

Plan

Pomiary:

A. Brzoza, P. Sienkiewicz

Opracowanie:

P. Sienkiewicz

◁ Dojście do Szczeliny Miętusiej
• fot. Piotr Sienkiewicz

Opis jaskini

Otwór jaskini jest niewielki (0,5 x 0,6 m). Tuż za nim znajduje się dwumetrowej głębokości studzienka, która prowadzi do niewielkiego rozszerzenia. Schodząc po stromym rumoszu skalnym, stajemy nad następną studzienką trzymetrowej głębokości.

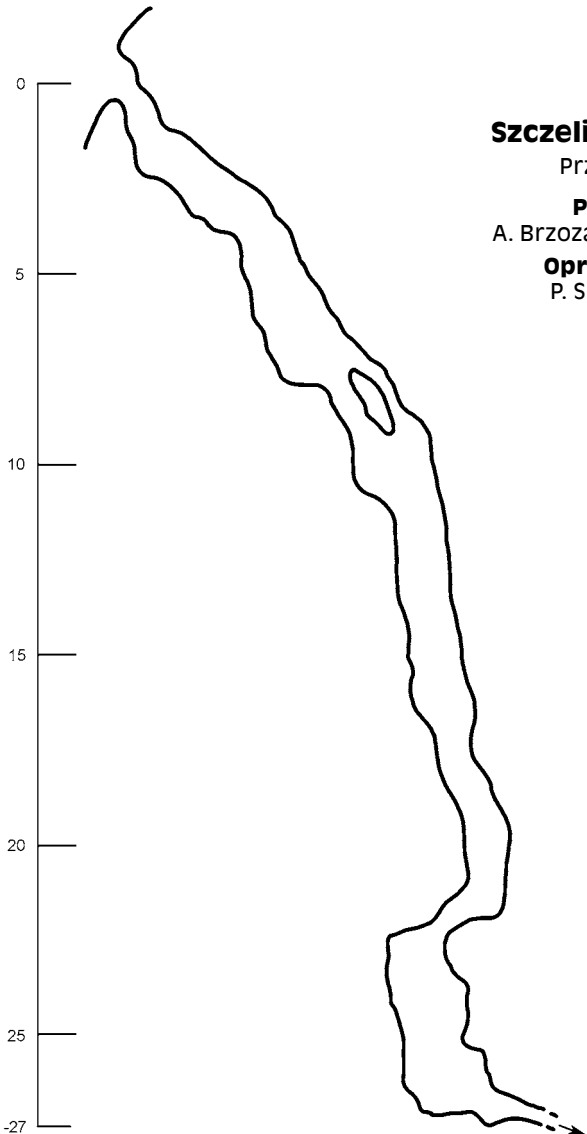
Po zejściu stajemy nad kolejną trzymetrowej głębokości studzienką rozdzieloną filarem skalnym. Schodzimy prawą odnogą (nad lewą odnogą wisi sporo luźnych kamieni), by na dole połączyć się z lewą odnogą. Króciutki korytarzyk doprowadza nad kolejną czterometrową studzienkę. Za nią znajduje się korytarz, który zakręca ku południowemu wschodowi i przez metrowy prożek, dalej skręcając ku północnemu wschodowi, doprowadza do zacisku (trudnego zwłaszcza na wyjściu). Za zaciskiem mieści się ładnie myta, trzymetrowej głębokości studzienka, z której dna ku południowemu zachodowi bierze początek szczelina po chwili niedostępna dla człowieka.

Jaskinia rozwinęła się w wapieniach triasu środkowego w górnym (odwróconym) skrzydle synkliny Organów, jednostki niższego rzędu w obrębie płaszczowiny Czerwonych Wierchów. Jaskinia od otworu do końcowej studzienki rozwinęła się na powierzchni międzyławicowej zapadającej ku SSE pod kątem 30–40° sprzężonej ze spękaniami zapadającymi ku SSE i SE pod kątami 60–80°. Ostatnia, pionowa studzienka jest założona na spękanii 305/80. Ściany są myte, miejscami widać na nich zagłębienia wirowe. W jaskini występują osady autochtoniczne. Lokalnie ściany pokryte są słabo rozwiniętymi naciekami grzybkowymi. Przy otworze oraz na połączonych odcinkach pochylni zalega nieobtoczony gruz. Na dnie końcowej studzienki zalega gruz ze żwirem i piaskiem.

W jaskini jest wilgotno, światło sięga do początku pierwszej trzymetrowej studzienki. Na dole, z końcowej szczeliny wyczuwa się niewielki przewiew. □

△ Pierwszy zjazd na dojściu
• fot. Piotr Sienkiewicz

Szczelina Miętusia

Przekrój N-S

Pomiary:

A. Brzoza, P. Sienkiewicz

Opracowanie:

P. Sienkiewicz

- ▷ W otworze Szczeliny Miętusiej • fot. Piotr Sienkiewicz
- ▷ Końcowa studzienka • fot. Piotr Sienkiewicz